

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **N. A.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2024, č. j. OAM-548/ZA-ZA11-D07-2024, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 7. 8. 2024, č. j. OAM-548/ZA-ZA11-D07-2024, se zamítá.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu z důvodu místní nepřislušnosti domáhá podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu), nepřipustná. Současně žalovaný řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a určil, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti Litevská republika.
- Žalobce zároveň navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Žalobce byl toho názoru, že v případě okamžité vykonatelnosti rozhodnutí a následného úspěchu žaloby by došlo k drastickému zásahu do jeho práv. Žalobce by byl ohrožen na životě, jelikož mu v případě nuceného vycestování do domovského státu hrozí zásadní újma. Žalobce také citoval usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 Azs 73/2011-100, z něhož plyne, že nelze předpokládat, aby cizinec předcházel nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uloženo správní vyhoštění. Dále NSS uvedl, že pro výkon stěžovatelova práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby mohl setrval na území České republiky až do skončení

soudního řízení. Žalobce se také domníval, aniž by chtěl předjímat výsledek soudního řízení, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil, jelikož pro jeho uplatnění žalobce nesplnil podmínky. Z návrhu nelze seznat, v čem žalobce spatřuje nenahraditelnou újmu. Vycestování žalobce do Litevské republiky nelze označit za nenahraditelnou újmu. Litevská republika je považována za bezpečnou zemi původu, která dodržuje své mezinárodní závazky. Žalobce neuvedl, že by v jeho případě nemělo v Litevské republice dojít k řádnému azylovému řízení.
4. Soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku takto:
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, (2) tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto předpoklady je nutno naplnit kumulativně, tzn. při nesplnění byť jednoho z nich nelze žalobě odkladný účinek přiznat. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává (v mezích žalobních bodů) žalobou napadené výroky rozhodnutí, ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku.
7. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy žalobce oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé na konkrétní situaci. Povinnost tvrdit a osvědčit první dva z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě (tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly nepoměrně větší újmu) má žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá. Žalobce musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenaly výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, jejich intenzitu a z jakých konkrétních okolností vznik této újmy vyvozuje. Jeho tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným správním rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Vznik újmy musí být přitom v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí [viz např. usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 66/2011-90]. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Svá tvrzení musí žalobce také dostatečně doložit (viz např. usnesení NSS ze dne 13. 10. 2020, č. j. 2 As 317/2020-24, a judikaturu citovanou v bodu 8).
8. V usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, rozšířený senát zdůraznil, že zákonodárce záměrně koncipoval odkladný účinek jako normu, při jejíž aplikaci musí soud vždy zvážit všechny individuální okolnosti sporné věci. Nelze proto soudní cestou výklad takového ustanovení „automatizovat“ a vytvořit speciální obecnou skupinu „privilegovaných“ případů, kde se bude odkladný účinek přiznávat bez dalšího. To platí tím spíše, pokud zákonodárce v určitých typech věcí odkladný účinek ze zákona cizincům přiznal, v jiných typech věcí naopak nepřiznal.

9. To je případ i nynějšího řízení, neboť zákonodárce žalobám proti většině rozhodnutí o mezinárodní ochraně přiznal odkladný účinek ze zákona, ale u žalob proti rozhodnutí, jímž se zastavuje řízení a určuje příslušný stát podle dublinského nařízení, stanovil výjimku, kdy žaloba odkladný účinek mít v zásadě nemá, ledaže jej soud v konkrétním případě za splnění zákonných podmínek přizná.
10. Rozšířený senát ve výše zmíněném usnesení dále poukázal na skutečnost, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při rozhodování o tom, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmy jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byla-li by újma ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad však opomíjí základní znak odkladného účinku, a sice že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Pojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná.
11. Žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by mohl soud dovodit existenci hrozby újmy dosahující takové intenzity, aby odůvodňovala přiznání odkladného účinku. Žalobce uvedl, že by byl nucen vycestovat do domovského státu. Taková případná hrozba (i pokud by ji žalobce blíže rozvedl), ale není pro nyní projednávanou věc relevantní, jelikož důsledkem výkonu napadeného rozhodnutí je pouze přemístění žalobce na základě dublinského nařízení do Litevské republiky (nikoli do Uzbekistánu), kde bude posouzena jeho žádost o mezinárodní ochranu, a tedy i tvrzená hrozba v zemi původu.
12. Pouze odkaz na závěry usnesení NSS č. j. 5 As 73/2011-100 k přiznání odkladného účinku vést nemůže. Rozhodování o odkladném účinku je totiž výsledkem posuzování a hodnocení individuálních okolností každého jednotlivého případu a konkrétního navrhovatele. V žalobcem odkazovaném usnesení NSS přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, stěžovatel ovšem dostatečně konkretizoval, jaká újma by mu mohla nepřiznáním odkladného účinku vzniknout – stěžovatel by byl nucen se svou těhotnou manželkou a dítětem opustit Českou republiku a podle stěžovatele neexistoval jiný stát, kde by se mohl bez vážných existenčních a sociálních problémů usadit.
13. Toto usnesení NSS proto nelze vykládat tak, že *každý* žalobce, který musí v důsledku nepřiznání odkladného účinku vycestovat z území České republiky, jinak by se vystavil riziku uložení správního vyhoštění, má automaticky právo na přiznání odkladného účinku. Skutečnost, že stěžovatel bude muset opustit území České republiky, *sama o sobě* důvod k přiznání odkladného účinku nezakládá (srov. také usnesení NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-27, a ze dne 21. 5. 2024, č. j. 2 Azs 95/2024-25).
14. Žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl odcestovat do Litevské republiky. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že přicestoval právě do Prahy, jelikož do ní existovalo přímé letecké spojení, ale při cestě z Uzbekistánu cílovou destinaci neměl. V Evropské unii nemá žádné příbuzné ani blízké sociální vazby. V Litevské republice v minulosti nebyl a neměl (nemá) s ní žádný problém. Tyto okolnosti nesvědčí o tom, že by byl žalobce v České republice plně integrován nebo by mu hrozila újma jak na území Uzbekistánu, tak Litevské republiky (plnou integraci v České republice a hrozbu v Litevské republice žalobce bez bližšího rozvedení namítal v

žalobě). Ostatně soud se s *identickými* návrhy na přiznání odkladného účinku – tedy bez jakékoliv individualizace osobních poměrů žadatele o mezinárodní ochranu – setkal u žalobců zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci opakovaně (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 45 Az 6/2024-18, ze dne 2. 10. 2024, č. j. 45 Az 11/2024-24, a ze dne 10. 10. 2024, č. j. 45 Az 13/2024-20).

15. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by při nepřiznání odkladného účinku, jehož důsledkem by bylo žalobcovo přemístění do Litevské republiky, nemělo případné vyhovění žalobě žádný význam a bylo by, slovy žalobce, „drastickým zásahem“. Článek 29 odst. 3 dublinského nařízení garantuje, že v případě zrušení nyní napadeného rozhodnutí by Česká republika měla povinnost přijmout žalobce zpět a rozhodnout o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
16. Pokud jde o poukaz na usnesení NSS č. j. 5 As 73/2011-100 ve vztahu k tomu, že opuštěním České republiky by se žalobce nemohl osobně účastnit řízení před soudem, rozšířený senát v bodě 61 usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38 upřesnil, že „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“ (podtržení doplněno soudem). Žalobce kromě obecné citace usnesení NSS neuvedl žádné individualizované a dostatečně závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků napadeného pravomocného rozhodnutí odůvodňují (srov. usnesení NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39, ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, nebo 2 Azs 95/2024-25).
17. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žalobce neprokázal, že mu hrozí nepřiznáním odkladného účinku nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 s. ř. s. Nebyla tak splněna základní a nezbytná podmínka pro přiznání odkladného účinku podané žalobě. Z tohoto důvodu se již soud nezabýval otázkou, zda by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem, a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
18. Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé. Svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné žalobě (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Praha 21. října 2024

JUDr. Jan Peroutka v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.